

biti razočarana u svom očekivanju”. Dok drugi deo teksta govori o Aninom očekivanju kao strpljivom gledanju (oče-kivanje) na puninu vremena, odnosno Mesiju. I Zaključak govori o samo-poništenju kao put ka autentičnom očekivanju.

I u uvodu i u glavnom delu teksta očekivanje je određeno unutar dve perspektive. Sa jedne strane je opisano negativno u pogledu na gubitak i odsustvo ispunjenja; sa druge strane, određeno je pozitivno u pogledu na ispunjenost vremena, pleromatsko iskustvo vremena. Strukturna teska ukazuje na to da očekivanje i punina vremena pripadaju jedno drugom.

Očekivanje se razlikuje od projekta, jer se ono ne tiče vremenorskog ispunjenja - ispunjenja u vremenu, već punine vremena. Kjerkegor kaže sledeće: "...u osnovnom značenju reči postoji samo jedno očekivanje na svetu, očekivanje punine vremena."

Ako punina vremena nije isto što i ostvarenost projekta, kako onda misliti puninu vremena a isključiti ostvarenje određene želje ili potrebe, tj. kako uopšte uspostaviti vremenski odnos sa istim. Kako ne svesti puninu vremena na prefinjeniji oblik projekcije budućeg?

Anino očekivanje punine vremena bilo je utemeljeno u njenom gubitku temporalnog ispunjenja - gubitku muža i ostvarenosti zajedničkog života. Ako je očekivanje utemelejno u gubitku kakva je onda ovo vrsta utemeljenja? Da li je ovde na delu neka vrsta sublimacija, doduše sada od strane samog Mesije? Da li je ovde na delu sublimacija nalik poetizovanju Mladića iz dela *Ponavljnje*?

Za Anu je muž je bio zapravo skica onoga koji dolazi. Stoga ponor temporalnog ispunjenja i punine vremena nije povezan sublimacijom, tj. poezizovanjem aktualnog, već samo samoostavarenjem iščekivanja.